

— За туй е жена, да носи, ми отговори единъ отъ ѣздившитѣ на конѣ. Азъ кипнахъ и го накарахъ да смене товара отъ жена си и го натовари на гърбътъ си.

Когато стигнахме до Хассовската кория единъ казанлъчанинъ, съ когото се бѣхъ запозналъ въ миналитѣ дни, ми указа мѣстото въ корията, гдѣто башибозуцитѣ бѣха убили Полковникъ графъ Роникеръ. Азъ разбрахъ тогава, защо не можахъ да се уловятъ убийцитѣ.

Корията бѣше току до самия пѣтъ и толкова гъста и обширна, щото нѣмаше никаква възможность да се изловятъ въ нея веднѣжъ скрившитѣ се разбойници.

Бѣше вече привечеръ, когато дружината стигна въ Шипка. Улицитѣ на селото бѣха положително прѣпълнени съ народъ, коля и добитѣкъ, така щото потѣхъ мъчно можахъ да минуватъ отдѣлни хора, а камо ли войска. Това обстоятелство накара дружината да се расположи за нощуване на бивуакъ край юго-западната частъ на Шипка.

21 Юлий. Бѣше още рано, когато отъ силния шумъ и крясъкъ на множеството народъ, който се тѣлпѣше въ селото и около него се събудихъ отъ сънъ.

Шипка съ околността си прѣдставляваше една очарователна, но скръбна картина. Самото село, расположено при политѣ на Балкана, тѣнеше въ зеленина: фруктови дървета, триндафилови градини и лозя, и измежду тѣзи градини се пѣстряха двоетажнитѣ бѣли къщи, голѣмата каменна черква и училищното здание. Прѣзъ селото лакатушно тече една балканска рѣчица, която, не далеко отъ пѣтя, срѣдъ селото, се спуща на долу отъ една скала и образува единъ малъкъ водопадъ.

Въ Шипка бѣше назначенъ за комендантъ Капитанъ Н. въ распореджанието на когото бѣха дадени нѣколко казака за пазение реда и тишината въ селото. Но при стечението на такова множество, и цѣлъ полкъ казаки не стигахъ за горнята цѣль.